

אוצרות התפילות

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

י"א באדר תשפ"ו | שבת קודש | גלוז 190

פרשת תצווה-זכור

לעשות אותם
ימי משתה ושמחה

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	זריחה	ר"ת
17:00	17:40	18:11	18:51
17:18	17:38	18:10	18:50
17:20	17:40	18:11	18:51
17:17	17:37	18:09	18:48

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - י"ב אדר

יב. רבי יצחק צורו מחבר פירוש צורו המור לספר קול יעקב | רבי משה פרוז מייסד ומנהל אור החיים בני ברק, תשנ"ו

יום שני - י"ג אדר

יג. רבי משה פיינשטיין, מח"ס אגרות משה, תשמ"ו | רבי מסעוד התשואל ראב"ד טבריה חיפה | רבי יוסף בן יעקב מונטה, תשל"ז | רבי נתון זונדל גורסברג, מח"ס התרומה והמעשר, תשל"ז | רבי יוחנן ג'ניאן, מחלק ההדסים | רבי יוסף מונטה בן רבי יעקב, התשל"ז

יום שלישי - י"ד אדר

יד. רבי שם טוב בן רבי יצחק בן וולאיד | רבי סעדיה אבן דנאן | רבי משה דאנציג מוילנא בנו של הרב חיי אדם | רבי הלל כהן ראש ישיבת כנסת בני הגולה | רבי משה מלכה, ראב"ד פתח תקוה ומח"ס מקוה המים

יום רביעי - ט"ו אדר

טו. רבי יצחק אבולעפיה, מח"ס שו"ת פני יצחק | רבי צבי קידנובר, מח"ס קב הישר, תע"ב | רבי דוד ברדע, מדייני תונס, תש"ח | רבי משה שמואל טוסיג ר"י תפארת אהרן מטרוסדורף, תשנ"ב | רבי חיים כמיל, ר"י הגג, התשס"ה | רבי חיים קנייבסקי (ב"ר יעקב ישראל), התשפ"ב

יום חמישי - ט"ז אדר

טז. רבי שמעון סופר אב"ד בקראקא בן החת"ס, תרמ"ג | רבי נסים יחי מוגדולי רבני תונס, תרפ"ח | רבי אליעזר מנחם מגדל בידרמן האדמו"ר מלוב, תרמ"ג | רבי פנחס מנחם אלטר האדמו"ר מגור, תשנ"ז | רבי יצחק ברכה, מחכמי אר"ץ, ברך יצחק, תקל"ב | רבי מרדכי עזראן, מגדולי ירושלים, התרח"ץ

יום שישי - י"ח אדר

יז. רבי ברוך שמעון סלומון, רבה של פ"ת, התשס"ט | רבי פתחיה מדרכי בירדוגו, מח"ס נופת צופים | רבי יעקב חי בירדוגו מחכמי המערבים | רבי ישראל זאב מניצברג ראב"ד לעדת החסידים ים-תשכ"ב | רבי אורי ב"ר משה אורנשטיין | רבי גרשון לפידות מופת השקדנים, תשט"ז | רבי שלמה ב"ר יצחק שוסטר, תשכ"ז

יום שבת - י"ח אדר

יח. רבי שמעון ב"ר שמואל אביחצירא, מבקעה ירושלים | רבי חיים אלפסי ממחברי משא דרבותא | רבי אלכסנדר זיסקינד, מח"ס יסוד ושורש העבודה, תקנ"ד | רבי יחזקאל ב"ר יהודה לוינשטיין משגיח ישי' פוניב' | תשל"ד | רבי רפאל מניני דאדא, מח"ס פטר רחם, תשכ"א

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבילה עם מטבעות סכסוף טהור הנעדר מדי יום ע"י מיר"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א סואטסאפ

לעריכת אוכרות

באמצעות צהר"ים של אברכי הרבני הישיבה כולל סעודת דרכי תורה וקדיש כולל תעודת שישלח אליהם

שלוחה 7 א סואטסאפ

הידור מצווה

החובת לספרי תורה, תפילין ועיבודות במקדש של מיר"ר שליט"א וכן כל ספרי מיר"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקדוד ללא שניות טיפוסים

שלוחה 7

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגייע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללימוד תורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושירותי תורה שואל את הבט או ריכנס לאחר הישיבה

ישיבה גדולה לכתות תפירת תורה שלוחה 9

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

לקבלת ההלכה והזמנית כ-2 דק' של הלכות יש לעלות בקשה בדואר

חלקת ספרי האור הזמני ללא עלות שלוחה 4

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

מכון להוצאת ספרים נינו להקדיש לעצ

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמינית שיעורים: 073-371829

טל'פון וואצאפ 054-4776356
054-655-4554

גלגול של מי היה משה רבינו?

השבוע היה הילולה של משה רבנו. נשמתו של משה הייתה כנגד 60 ריבוא של נשמות עם ישראל. כי הוא היה מושרש ב'דעת', וכולם היו מושרשים אצלו, והוא נתן את הכוח לכל הנשמות.

כתוב ב'מדרש תנחומא', שלפני פטירתו, אמר לקדוש ברוך הוא 'במה תרום קרנם של ישראל?', הרי תמיד בפרשת שקלים אני מרים את קרנם של עם ישראל שיש להם 'חצי צורה' למטה, ואני מסדר להם 'חצי צורה' למעלה. ואם כן, במה תרום קרנם עכשיו? אמר לו: 'תדע לך, כל שנה כשהם קוראים פרשת 'שקלים', אני מרים את ראשם, כמו שאתה כאילו באת בעצמך'.

ובאמת רבותינו אמרו שמשה רבנו היה גלגול 'משה' זה ראשי תיבות - 'משה שת הבל'. אבל גם היה גלגול של 'נח'. ואחר שתיקן את זה, נתקן הכל ונשאר לו רק 'שת והבל'. את פרשת 'תרומה' סיימה התורה במילה 'נחשת', ותחילת הפרשה שלנו היא במילה 'ואתה'. 'נחשת' זה - 'נח', 'שת'. 'ואתה', זה משה רבנו. כמו שאמרנו, שמשה תיקן ב'נח'.

מדוע המבול נקרא על שם נח?

ה'מבול' נקרא 'מי נח'. רבותינו שואלים - למה נקרא המבול על שם נח? הרי זה להיפך, נח היה היחיד שניצל מהמבול והוא הציל את קיום העולם?

אומר ה'זוהר הקדוש', בשעה שיצא נח מהתיבה, ראה את החורבן הגדול והתחיל לבכות. אמר: 'ריבוננו של עולם, נקראת רחום וחנון, והיה לך לרחם על בריותיך'. אמר לו הקדוש ברוך הוא: 'רעיא שטיא', כך כותב ה'זוהר', 'רועה שוטף', חיכיתי לך 120 שנה שתתפלל, ולא התפללת. עכשיו אתה אומר לי כך? למה לפני כן לא התפללת? איפה היית עד עכשיו? למה לא ביקשת רחמים? ניסית להחזיר אותם בתשובה, אבל חיכיתי שתפתח את הפה ותתפלל'. ולכן נקרא המבול על שמו - מי נח. וכדי לתקן את הפגם הזה, נתגלגל נח במשה.

הגאולה השלימה על ידי משה רבינו

משה מתפלל על חטא העגל 'מחני נא', ומסר נפשו ומוכן למחות שמו בשביל עם ישראל. לכן אומר רבנו האר"י - 'מחני נא' זה אותיות - 'מנח אנני'. אז אמר לו הקדוש ברוך הוא 'ככה אתה מוסיף'.

משולחן המלך

אותו דבר ראינו אצל יעקב אבינו שאמר "עם אשר תמצא את אלוֹקֶיךָ לֹא יִחְיֶה", וככה היה, רחל נפטרה בדרך.

מפה לומדים 'ברית כרותה לשפתיים'.

'מתגדבים למות...'

כולם יודעים את המעשה הזה בבית הקברות 'סגולה' בפתח תקווה לפני 100 שנה. יש שם מצבה שחוקק עליה באותיות גדולות 'ברית כרותה לשפתיים'.

עונג שבת

מסופר, כשבנו את בית הקברות של פ"ת בשנת תרמ"ט, אחד המנהלים שם היה, ר' ניסן לייב. סיימו לבנות את בית הקברות ועשו שם 'הקפות' וחנכו אותו, ודיברו ביניהם, ואחד מהם שאל: 'מי יודע מי ייקבר כאן ראשון?', וניסן לייב אמר שלא אכפת לו להיקבר שם ראשון. וכך היה... לא עבר שבוע, שבועיים, והוא נפטר ונקבר שם.

פה בשכונת ה'כורדים' היה איזה יהודי שהתחתן והתגרש, התחתן עוד הפעם והתגרש. הייתה אמה שלו אומרת שהיא מוכנה לכל והעיקר שיתחתן פעם שלישית, ואז היא יכולה למות... היא רוצה לראות אותו מתחת לחופה פעם שלישית, ואז תמות. וככה היה. ביום החתונה שלו בפעם השלישית שהתחתן, הלכה.

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

'הסיבה שמשה רבינו לא נכתב בפרשה'

משולחן משה רבנו בפרשת 'שמות' ועד סוף ספר 'דברים', אין פרשה שלא מזכרת בה שמו של משה, חוץ מפרשת 'תצוה'.

אומר 'בעל הטורים' - לא הזכיר משה בספר הזה, כי בחטא העגל אמר משה רבנו "ואם אין, מחני נא מספרך אשר כתבת", כלומר, אם אתה לא מוחל להם, מחני נא מספרך אשר כתבת. וכתוב, 'שקיללת חכם אפילו על תנאי, היא באה'.

ואומר ה'זוהר' הקדוש, שהטעם שלא מזכר שמו של משה בפרשת 'תצוה', זה כביכול בגלל שקילל את עצמו 'מחני נא מספרך'. אמר הקדוש ברוך הוא - אני לא אמצא אותך מכל הספרים, אבל בספר אחד לא תהיה כתוב, בפרשת 'תצוה'.

ואומר ה'בן איש חי' - 'מספרך' - ספר כ', מפרשת 'בראשית' ועד כאן זה הפרשה ה-20. הגאון מווילנא אומר - תמיד פטירתו של משה תחול בפרשת 'תצוה'. וכיון שנפטר בפרשת 'תצוה', 'אין שלטון ביום המוות', ולכן לא נזכר שמו פה. רואים מכאן, שמה שאמר משה "ואם אין מחני נא", זה היה על תנאי, ובכל זאת רואים שקיללת חכם אפילו על חנינם היא באה. כי יש כיתות של מלאכים שהם מחכים לכן אדם מתי הוא יקלל את עצמו, ותופסים אותו בזה. לכן אמר דוד המלך "אשמרה דרכי מחטא בלשוני, אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי". צריך האדם לשמור על פה שלו וצריך מאוד להיזהר בזה.

'קללת חכם אפילו על תנאי באה'

הגמרא מספרת, שרב היה חולה במעיים, ושמואל היה רופא. שמואל ידע שהרפואה של רב תהיה רק אם הוא יתאפק הרבה הרבה, ואז הוא ירפא אותו.

מה עשה שמואל? הביא אותו לביתו והכין לו סעודה שרב אוהב מאוד. ואמר לבני הבית: 'כשיבוא, אל תגלו לו איפה השירותים, כדי שיתאפק ויתאפק'. וכך היה. הגיע רב לבית של שמואל, ונתן לו לאכול מה שצריך, ומסכן הצטער מאד ושאל 'איפה הנוחיות?', ולא אמרו לו.

שאל שוב: 'רבותי, איפה הנוחיות?', וכולם ברחו ולא גילו לו. אמר להם: 'תדעו לכם שמי שמצער אותי, אני מקפיד עליו שלא יישארו בניו בחיים'. יצאה הקללה מפיו, ונפטרו בניו של שמואל.

שמואל עשה את זה בשביל לרפאות אותו, אך רואים מכאן שקיללת חכם, אפילו על חנינם.

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

'קודם משה ואז רבנו'

קוראים לו 'משה רבנו'. בדרך כלל אומרים 'רבנו הרש"ש', ופה אתה קודם כל מקדים את השם שלו. ולמה זה?

אלא אמרו רבותינו, שעדיין לא קיבלנו את התורה, וקודם כל הוא היה 'משה', ואחר כך הוא נעשה 'רבנו'. כי כשגאל אותנו ממצרים עדיין לא קיבלנו את התורה.

גם 'משה רבנו' זה גימטריא 'תרי"ג'. גם 'משה' נקרא כך, כי 'משה' אותנו ממצרים והוציא אותנו, ואחר כך נהיה 'רבנו'. תראו איזה מסירות נפש. הוא הפסיד את ארץ ישראל להיכנס אליה, בשביל שלא יהיה קטרוג על עם ישראל. כשאמר הקדוש ברוך הוא 'לדבר אל הסלע', הוא הכה את הסלע, כי הוא ידע שהקדוש ברוך הוא אומר לו לדבר וצריך לדבר. אבל אמר משה: 'אם אני אדבר אל הסלע והסלע ישמע לי, יהיה קטרוג גדול. כי יאמרו, שהסלע שומע לי ועם ישראל לא שומעים'. ולכן מה הוא עשה? היכה את הסלע.

ולכן, מי שלומד תורה 'לשמה', זה אותיות 'למשה'. וכן אומר ה'זוהר הקדוש' - 'מה שהיה הוא שיהיה' ראשי תיבות 'משה'.

'משה קיבל תורה מסיני' - היה צריך להגיד 'משה קיבל תורה בסיני'. אם כן, מה זה 'משה קיבל תורה מסיני'? אלא, איך משה זכה לקבל את התורה? למד את זה מ'סיני'. כמו ש'סיני' היה 'עניו', גם משה למד ממנו איך להיות עניו, ואז יהיה עליו את התורה. לכן משה זכה ללמד את כל עם ישראל תורה, בזכות הענוה שלו.

עצמך לעם ישראל? לכן תקבל כוח מיוחד 'ואתה תצוה'. מה זה 'תצוה'? לשון צוותא, להיות מאוחדים יחד כולם בלב אחד כאיש אחד בבניין ה'משכן'. כשבנית את תיבת נח, זה היה בעיה כי היית לבד. אך עכשיו, אתה מרחם על כולם, ולכן עם כולם ביחד תבנו את המשכן.

זה שאומר 'יפיפיק מבני אדם, הוצק חן בשפתותיך'. 'בני אדם' אלו הבנים של אדם הראשון - שת והבל. 'הוצק חן' זה אותיות 'נח'. ועכשיו הגאולה תהיה על ידי משה, שהוא הגואל הראשון והוא הגואל האחרון. הוא הוציא אותנו ממצרים, והוא יוציא אותנו מהגלות הזאת. יש שלוש גלויות כנגד אברהם יצחק ויעקב. ועכשיו הגלות הרביעית זה כנגד משה, ותהיה על ידי תורת משה.

'לא העיקר ללמוד...'

לכן כתוב "ויקחו אליך שמן זית זך" - משה, בדור האחרון אתה תצווה את בני ישראל שייקחו אליך שמן זית זך. 'שמן זית זך' - זה התורה שמאירה, זה האור של התורה. וזה צריך להיות 'כתית למאור' - כלומר, אדם שלומד, צריך לכתת עצמו.

"ליהודים הייתה אורה ושמחה" - 'אורה' זו 'תורה'.

למה לא כתוב 'ליהודים הייתה תורה'? אלא העיקר זה להוציא את האור של התורה החוצה, כלומר לדעת את ה'הלכה' איך לפסוק אותה ואיך להוציא את האור. זה לא רק ללמוד, אלא שאדם גם ידע איך לפסוק את ההלכה מהתורה ואיך להוציא כל דבר ודבר מהתורה ואיך להשתמש בו.

'הכל בזכות הענוה'

'אורה' זה גימטריא 'זהר' = 212. לכן נכתב 'ליהודים הייתה אורה' זה 'זהר' שזה האור של התורה. לכן כתוב "כי שם חלקת מחוקק צפון", כי יש התפשטות של משה בכל דור ודור. ואומרים 'משה שפיר כאמרת', כל תלמיד חכם זה בחינת 'משה' ונשמתו של משה מתנוצצת בו.

'לא יהיה מלחמה כזאת יותר...'

"זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים" - כתוב ב'זוהר' - וכי קל בעיניך הקרב שהיה נגד עמלק? אלא, מיום שנברא העולם עד אותו זמן, ומאותו זמן עד שיבוא המשיח, ואפילו ב'גוג ומגוג' לא יהיה מלחמה כזאת כמו שהיה עם משה ועמלק! וזה, לא בגלל שהיה להם מטוסים ופצצות וחיילים. כל זה לא היה.

אלא, בגלל שהמלחמה הייתה בעליונים ובתחתונים, וכל כוחות הרע הכי גדולים בעולמות העליונים והתחתונים נלחמו בעם ישראל ובקדוש ברוך הוא. אבל כמובן שאף אחד לא יכול.

'לוחמה רוחנית מול הרשע'

לכן אמר משה ליהושע 'צא בחר לנו אנשים'.

שואל ה'זוהר' - למה ביקש מיהושע ולא ממשהו אחר? הרי באותו זמן היה יהושע ילד כמו שנאמר 'יהושע בן נון נער', והיו הרבה בישראל חזקים.

אלא אומר ה'זוהר', משה בחוכמתו הסתכל וידע וראה

'מעלת וחשיבות יום ז' באדר'

ה'חתם סופר' אומר, שאין שמחה וצהלה יותר מיום שבעה באדר.

אומרים שהיה ל'חתם סופר' באותו יום דרשה כזאת מיוחדת במינה, ואחר כך תפילת ערבית שהיו מתפללים, זה היה כמו 'נעילה'. כל כך היה מעריך את יום 'שבעה באדר', ואומר, שיום זה הוא יום של שמחה וטוב לב, וביום הזה השם כרת עמנו ברית "אתם נצבים היום כולכם" - נאמר על אותו יום. "היום הזה נהיית לעם לה' אלוהיך", "ולא נתן השם להם לב לדעת ועיניים לראות ואוזניים לשמוע עד היום הזה". ואותו היום עמדו על 'דעת רבם' ובאותו היום השיגו מה שלא השיגו 40 שנה.

אותו יום כתב משה רבנו 13 ספרי תורה והשווה אותם לספר תורה של מעלה, והתחבר משה רבנו לכל העולם והיה התפשטות של משה. ואומר ה'חתם סופר' - אם אני הייתי באותו זמן, לא הייתי נותן שייפטור כך משה, אלא הייתי אומר שייכניסו את משה לחדר, והיינו עושים שמחה עד לב השמיים שזכינו ליום כזה. כך הוא כותב. וממשיך 'אבל לא ככה רצו', ואכן היום של משה רבנו זה יום של תענית, כך כתוב במדבר, שטוב להתענות בו ביום הזה.

תיקון הנפטרים

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוח 7 03.5520004

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות הי"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושבע שמחות אמן

מפורים. כי ביום פורים יש את האור הגדול, והאור הזה גם בימות המשיח לא יתבטל.

אומר רבינו האר"י, שכל שנה מתנוצץ עוד הפעם 'קליפת המן' לשלוט בעם ישראל, ומה שעושים לבטל אותו, זה קשה. אבל, על ידי הארת מרדכי שהיא מתנוצצת כל שנה, מבטלים את קליפת המן. ומה זה הארת מרדכי? בלשון המקובלים זה 'עטרת יסוד לאבא' שמשם היה נשמת מרדכי. אין יום בשנה, גם לא ביום כיפור שבא אור כזה גדול מיוחד, אלא רק ביום פורים הוא מתגלה, ועל ידי הסעודה שעושים ושותים יין, נותנים לאור הזה להמשיך כל היום שלא יתבטל. ולכן, הרש"ש רבי שלום שרעבי אמר שצריך לעשות את הסעודה של 'פורים' בבוקר ולא לדחות אותה, לצהריים. כי אז נותנים כוח לאותו 'אור' דעטרת יסוד דאבא שזה נקרא - 'מרדכי' יצא מלפני המלך בלבוש מלכות, ובוה נותנים אור גדול שיעמוד כל היום כולו וישרוף את כל הסטרא אחרא ואת כל קליפת המן ואת כל גונדא דילה.

גם המילוי קללה

זה אור גדול מאוד עד כדי כך שאפילו לעתיד לבוא כל המועדים יתבטלו.

מה פירוש 'כל המועדים יתבטלו'? אלא, לעתיד לבא יהיה כל כך אור גדול, שמועד 'פסח', 'סוכות' ועוד, יהיו אור קטן. אבל פורים, לא יהיה אור קטן והוא לא יתבטל. ולכן הצטוונו בכמה מצוות כמו 'משלוח מנות' ו'מתנות לאביונים'.

למה עושים משלוח מנות? זה גם כדי לבטל את קליפת המן. צריך שתי מנות - מנה ועוד מנה. 'מנה' זה אותיות 'המן'. ובשביל לבטל אותו, הרי את כל הקללות אתה יכול להפוך אותם לברכה. איך? על ידי שאתה ממלא אותם. אך על המן כתוב 'וימלא המן חמה'. הפשט הוא שהמן התמלא כעס, אבל רבותינו דרשו - אם תמלא את אותיות 'המן' - 'המן' כך - 'הה', 'הה', 'הה', 'הה' - כלומר גם כשתמלא את המילה המן, נשארת הקללה. לכן צריך פעמיים 'מנה'. לכן כתוב 'וימלא המן חמה' - גם כש'תמלא' את 'המן' נשאר באותיות המילוי 'המן'.

משולחן המלך

מובא בליקוטי הגר"א על כל המועדים דרשו רבותינו - 'חציו להשם וחציו לכס', מתפללים ולומדים חצי יום, ובחצי יום השני בחג הולכים לבית ויושבים עם המשפחה ואומרים דברי תורה ואוכלים ושומחים ושותים.

אבל יום 'כיפור' אין בו אכילה ושתייה וכל היום זה 'להשם' וכל היום זה קודש קדשים 'לא היו ימים טובים לישראל כיום הכיפורים'. אבל יום 'פורים' זה להיפך. כלומר, אין 'חציו להשם', אלא 'כולו לכס'. כל היום אדם עוסק בקיום מצוות היום, באכילה, בשתייה.

בפורים היהודי מתחפש - ובכיפור הגוי שבך מתחפש

הסיבה לכך היא, שאת החצי של יום פורים השלמנו כבר ביום הכיפורים. יוצא שיום פורים זה חלק מיום הכיפורים ולכן קדושתו גדולה. כלומר, חצי של יום 'כיפור' זה ביום פורים. כמובן שאדם חייב ללמוד תורה בפורים. אין יום שאדם פטור מלימוד תורה. אבל בעיקרון, את החצי של כל לימוד התורה של יום 'פורים', כבר עשינו ביום 'כיפור'. כמו שאמר רבי יחזקאל משינוואה - ביום הכיפורים רק כהן גדול השיג את הקדושה הגדולה. ואילו בפורים, כל אחד מישראל משיג קדושה גדולה. בפורים מתחפש היהודי לגוי ושותה לשוכרה. אבל ביום כיפור, הגוי אם מתחפש ליהודי - מתעטף בטלית, בא לבית הכנסת... ואפילו שהוא לא מתחפש כל כך טוב.

אפילו בכיפור אין אור כזה...

אמר רבותינו - לעתיד לבוא, כל המועדים יתבטלו חוץ

את הס"מ, וידע שזה קרב גדול מול מלאכים למעלה וס"מ. ולכן בחר את יהושע שהיה בדרגה עליונה, ויהושע היה 'נער לא ימש מתוך האוהל'.

כלומר, המלחמה בעמלק זה על ידי 'תורה', ויהושע היה כל רגע לומד תורה. ואמר משה 'רק הוא יכול להכניע את ס"מ', ולכן אמר לו 'בחר לנו אנשים כמוך'. שכל הזמן עוסקים בתורה, למדנים שכל רגע עוסקים בתורה. כי אחרת אי אפשר לנצח את עמלק'.

מה עמלק עשה?

עמלק היה שער ה- 50 של הקליפה. כוח אדיר שרצה להכניס את ישראל לתוך שער ה- 50 של הקליפה. ולכן כתוב 'זכור את אשר עשה לך'. מה זה 'לך'? זה בגימטריה 50.

ומה הוא עשה? - 'ויזנב בך כל הנחשלים אחריו', כל אלה שהיה להם איזה פגם בקדושה. לכן, 'הנחשלים', אומר הרב מ'ספינקא', שזה אותיות 'נחש מילה', שיש להם שם נחש בר מינן. והיה מזנב בהם עמלק. 'אשר קרף' - רש"י מביא שלוש פירושים - 'קרף' - לשון 'קרי', טימא את עם ישראל בקרי שיוכל לנצח אותם. 'קרף' - לשון 'מקרה', היה אומר על כל דבר שזה מקרה וזה לא השגחה עליונה. 'קרף' - לשון 'צינון', צינן את הקדירה. למשל, היה אמבטי רותחת שאף אחד לא יכול להיכנס שם, וכל אחד שם את את הרגל ובורח. בא אחד וקפץ בפנים ויצא, וכולם ראו שאפשר להיכנס לשם. 'קרף' - היה לו מזג מיוחד לעמלק שהוא יודע איפה לחמם ואיפה לקרר. כשהוא רואה עבירות, מחמם. כשהוא רואה מצוות, מקרר. ואז 'ויזנב בך כל הנחשלים אחריו', כל אלה שהיו חלשים והענין פלט אותם בגלל העבירות. 'ואתה עיף ויגע' עיף - זה 'צמא', ו'יגע' - מטורח הדרך. ולכן מצווה אותנו התורה 'והיה בהניח השם אלוהיך לך מכל אויבך מסביב, תמחה את זכר עמלק'. מה זה 'זכר'? אנשים, נשים, תינוקות, חפצים ואפילו מחטים. כל מה שיש להם, הכל תמחה. ולא תחמול עליהם כמו שעשה שאול.

פורים ככיפורים

מעלת ימי הפורים היא גדולה מאוד, כמו שנוכר בתיקוני הזהר - 'יום כיפורים הוא לכס', ואומרים רבותינו וזה מובא ב'זוהר' 'כיפורים' - 'קפורים', כלומר, יום כיפור זה כמו פורים והקטן נתלה בגדול.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחייהם בבדיאות
ושובע שמחות אמן

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

ה'ה' יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני יהי ויהי שיוכת לשפעה סיבה
הצליחה פרנסה סיבה וכשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
אחריות ימים ושנים טובים ובענינים רכל מילי דביטוב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

חג הפורים

הנה השבוע אנו נזכרים לקיים את חג הפורים בשמחה גדולה ובדקדוק כל המצוות, אולם אל לנו לשכוח את עיקר מטרת הפורים שהיא לא רק סיפור שהיה לפני אלפיים שנה ואנו עושים חג לזכרו אלא מהות הפורים היא מסר לחיי האדם שהאדם יחלץ בשמחה תמיד משום שהוא מבין שמה שהשם עושה בעולם הכול לטובתו וכולם מסביבו בובות מסכות אולם יד השם נמצא מאחורה מכוונת כל דבר לטובת האדם גם אם הוא לא מבין.

אל הגאון בעל ה'חזון איש' זצ"ל ניגש פעם תלמיד חכם שהיה מבחינת אוד מצול מאש שסבל יסורי איוב במשך שנות מלחמת עולם השנייה, ותינה את צערו בלב נשבר על הצרות והייסורים שפקדו אותו באותם ימים קשים ואפלים, כשהוא מרמז ושואל איך יתכן שיעשה השם יתברך כה לבנינו? לא רצה החזון"א להשיב לו תשובה בעת צערו, אלא רק הוציא גמרא מארון הספרים וביקש ממנו שיסביר לו דברי תוספות אחד שהתקשה בו, ניסה הלה ללמוד את התוספות ולהסביר את פירושו, אך כמה שהשתדל לרדת לעומק דבריהם הראה לו החזון"א שדבריהם מוקשים וצריכים עיון, בליט ברירה התנצל הלה והודה על האמת שאינו מבין את דברי התוספות, או אז פתח החזון"א ואמר לו באהבה "קטע קטן בתוספות אינך מצליח להבין ולהסביר, וברצונך להבין הנהגתו של בורא עולם יתברך שמו אשר אין חקר לגדולתו ותבניתו..."

כך הוא האמת שכל אדם צריך לדעת שלא הכל מובן בשכל שלנו שהרי אין אנו רואים את התמונה השלמה כמו שהקב"ה רואה ויודע מלמעלה, ולכן אל לנו לנסות להבין את דרכי הבורא כיון שאף פעם לא נצליח להסביר שהרי אין אנו יכולים לראות את כל התמונה.

אבל עלינו להיות בשמחה בוודאות מחמת שבטוחים אנו שניסיון זה הוא מה שטוב לנו ולא יותר טוב מזה כי אם היה גרם יותר טוב כבר השם היה דואג לתת לי אותו, וזה בחינת חודש אדר שאדם מגיע להבנה הזאת כל השנה אצלו זה פורים.

שנזכה באמת לדעת להתמודד עם האמונה הזאת בכל היום יום שלנו וממילא נרגיש שמחה אמיתית.

שבת שלום פורים שמח

'כל החגים רמוזים בפורים'

פורים כולל את כל החגים - למשל, בפסח יצאנו מעבדות לחירות. גם בפורים הקדוש ברוך הוא הציל אותנו ממוות לחיים. חג הסוכות זה כנגד ענני כבוד. בפורים נכנסנו תחת כנפי השכינה 'ורבים מעמי הארץ מתייהדים'. בראש השנה 'ספרי חיים וספרי מוות' לפיכך נפתחים. גם היום היינו נתונים בסכנה בין מוות לחיים. ביום הכיפורים מחל הקדוש ברוך הוא את כל 'עוון העגל'. ב'פורים' נמחל כל מה שנהנו מסעודתו של אותו רשע. חג השבועות זה יום 'מתן תורה'. גם בפורים 'הדר קיבלוה מרצון'. וכל זה רמזו במילה 'פורים' שזה ראשי תיבות - פסח וסוכות, ראש השנה יום הכיפורים, מתן תורה.

'ריכוז במצוה'

מה לעשות שהיצר הרע עובד והוא מפריע לאדם כי זה ימים קדושים מאד. ולכן אדם לא יתבלבל כדי שלא יאבד את היום הקדוש הזה. ב'פולין', איפה הגנבים היו מסתובבים? איפה שהנמל, מקום שהעשירים הולכים וכשבא לנמל עשיר ויורד מהספינה, היו הגנבים משליכים לארץ איזה מטבע חשוב והיה העשיר מתכוף להרים את המטבע, ואז הם היו גונבים לו מה שיש... ככה עושה יצר הרע, שנותן לכן אדם איזה דבר שולי, כדי שהוא ילך ויפסיד את הדבר העיקרי. צריך מאוד להיזהר ולא לתת לו למשוך עלינו חס ושלום.

ועכשיו מתקבלים התפילות והתפילות עולות, והכל בחוכמה בלי להרגיש. ליצר הרע נותנים לו לישון, והתפילות עוברות והכל 'ריץ'.

'הברחות מתוחכמות'

מספרים שהיה יהודי אחד ברוסיה שרצה קצת להתפרנס, אבל היה קשה מאוד. הוא החליט להבריח סחורה בגבולות. ושמה, מי שמנסה להבריח סחורה מחוץ לגבולות המדינה בלי לשלם מיסים, ישר הולך ל'סיביר'.

הקפואה ועובד שם עבודת פרך עד שנשמתו פורחת.

האיש הזה לקח מריצה ומילא אותה מלא חול וצעד לכיוון מעבר הגבול. אמרו לו 'מה אתה מבריח?', אמר 'לא, אני בונה שם ואני רוצה להעביר חול'. 'שילמת מיסים?', אמר 'ממתי אסור להביא חול?', ממתי משלמים על חול? 'מה היו עושים?', היו לוקחים לו את החול, מנפים אותו, ורואים שאין כלום, 'תעבור!'.

למחר עוד הפעם הוא בא, ואחרי שבוע בא עוד הפעם עם חול. עוד הפעם מריצה עם חול ועוד הפעם מריצה עם חול, ועוד הפעם... מסכנים בודקים ובודקים. בא השומר ואומר לו 'דחילא'ק, תגיד לי מה הפטנט שלך?', אני לא אגלה ואתן לך לעבור, אבל אין לי כוח כל היום לנפות לך את החול'. אומר 'אתה לא תעשה לי שום דבר?', אמר לו 'כן, מה אכפת לי, תהנה, אבל רק תגיד לי. כבר יצא לי הנשמה...' אמר לו: 'אני אגיד לך - אדוני, המריצה זה מריצה של זהב. אני כל יום מעביר את המריצה עצמה. כל יום אני מעביר 'מריצה' מזוהב. איך אני מעביר 'זהב'? אני לא מעביר את החול, אלא את המריצה. אני מוכר זהב... כל המריצה הזאת 'זהב אמיתי' ואני מעביר את זה לצד השני'. צריך לדעת איך עוקפים את השטן, את היצר הרע. שלא ירגיש בנו.

'תפשוט ירך להקב"ה ויתנו לך'

כתוב שבפורים 'כל הפושט, נותנים לו'. הפשט הוא שכל מי שפושט ומבקש את הצדקה, תן לו. ביום רגיל, לא. כי אם אתה נותן לכן אדם לא ראוי, בא הסטרא אחרא ואומרת לבורא עולם 'תן לי גם כן', והיא רוצה גם כן שפע, והיא אומרת 'הנה הוא נתן לאדם לא הגון'. לכן כל השנה צריך לבדוק. אבל בפורים אין בעיות ולא מדקדקים, וכל הפושט נותנים לו. זה בדרך ההלכה.

אבל רבותינו אמרו - כל מי שפושט ידו לקדוש ברוך הוא לבקש איזה בקשה, נותנים לו את הבקשה. כי בפורים זה עת רצון הכי גדול שיש ואדם יכול לבקש. בפרט בזמן הסעודה ובחצות לילה לבקש מהקדוש ברוך הוא, כי יש אוצרות טמונים ולכן זה כדאי.

'בפורים לא צריך שום עירבון'

היה אברך אחד ב'ליקווד' שבארצות הברית שהיה נשוי 10 שנים ולא זכה לפרי בטן. עשה כל ההשתדלויות שהציעו לו. שמע שביום פורים מה שאתה מבקש, זה נהיה. כל הלילה הוא ואשתו בכו והיו מבקשים מהקדוש ברוך הוא. הוא כתב מכתב שבו אומר: 'אף רופא לא האמין שאני אביא ילדים. לא אני ולא אשתי. גמרנו את התפילות בפורים, ונושענו בילדים. לכן אני מפרסם ואני רוצה שכולם ידעו את זה. איזה ישועה גדולה הייתה לנו. ו'כל הפושט, מקבל'.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת 'הצטרפות לקבלת
העלון למייל'

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרכי
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאמרי המוסדות

בין קודש לחול ובין ישראל לעמים

הפרשה פותחת בכך שהקב"ה מצוה למשה רבנו שיאמר
לעם ישראל שייבאו שמן זית וזך 'להעלות נר תמיד' -
להדלקת המנורה השטורה.

במדרש רבה מבואר שירמיה הנביא המשיח את ישראל
לזית ובטעם הדבר מבואר שכשם ששמן הזית לא
מתערבב עם שאר המשקים ותמיד הוא צף מעליהם,
כך ישראל אינם מתערבים עם אומות העולם
ובשעושים רצון ה' הם למעלה מכל האומות
כולם.

ראיתי בספר "אשיחה באמרתך" מעשה מופלא הקשור
לענייננו שהתרחש בתקופת מלחמת העולם הראשונה:
במשך שלוש שנים נלחמו אומות העולם אלו באלו
מלחמה עקובה מדם, טבחו אחד בשני ללא רחם, אולם
עם כל זאת הישגיהם היו קטנים והם לא הצליחו לכבוש
שטחים נרחבים, אלא רק קילומטר לפה, קילומטר לשם.

התפנית היתה שמפקד אחד שהיה יהודי שהתרחק לא
מעט ממדרכי אבותיו תכנן וביצע מתקפה גדולה אשר
הניבה הצלחה מסחררת לצבאו הגרמני. הצלחתו היתה
כל כך גדולה עד שהרמטכ"ל הגרמני בכבודו ובעצמו
החליט לערוך לכבודו מסיבה במטכ"ל (במטה הכללי).

אותו מפקד יהודי לפני שיצא לקרב, למרות שלא היה
שומר תורה ומצוות ניגש אל הרב לבקש ממנו את ברכתו
להצליח ולחזור בריא ושלם, אמר לו הרב: "אברך אותך,
אבל בקשה ילי אליך - קבל על עצמך לקיים לכל הפחות
מצוה אחת".

"איזו מצוה?", שאל היהודי, "להתפלל, אינני חושב
שאוכל שם (במלחמה) להתפלל, להניח תפילין גם
לא.... הרב בדק וחשב איתו על מצוה שהוא יוכל
לקיימה בצבא הגרמני בעת מלחמה, עד שהחליט המפקד
עם הרב לקבל על עצמו את ההלכה שלא לשתות את
סתם יינם של גוים, את זה יכל היה לקיים וקיבל על
עצמו שלא לשתות מיין שנגע בו גוי.

והנה עתה, בזמן המסיבה, פתחו הגרמנים לכבודו בקבוק
יין, ובמובן כ'חתן המסיבה' הומינוהו לשתות יינם.

חשב לעצמו: "מה אעשה? הרי אינני מוכן בשום פנים
ואופן להפר את הבטחתי לרב". הכוס יין היתה בידו
ולפתע נשמע קול רעש גדול, מטוסי קרב חלפו ליד בניין
המטכ"ל. המפקד היהודי חשב לעצמו שזה הזמן המתאים
להתפטר משתיית היין ובחכמה, תוך כדי ההמומה
וההמומה רץ לעבר החלון שבו היין בידו וכאילו רץ כדי
להסתכל על מטוסי הקרב, הוציא את גופו מעבר לחלון
ושפך את היין. "למולו הטוב" שני קצינים גרמנים ראו זאת
והלכו והלשינו עליו לרמטכ"ל.

הרמטכ"ל נפגע מאוד, מרוב כעס הוא החליט לשלוח
אותו לחזית המלחמה. כעס היהודי על הרב, על היין
ועל כל העולם... אך בלית ברירה ארו את חפציו ויצא
לדרכו אל חזית המלחמה ברכבת. כאשר הגיע הרכבת
לתחנה הבאה נודע לו שהיתה התקפה של מטוסי האויב
על המטכ"ל, וכל מה שיהיה נוכח שם נהרס....

או הבין ששמירת הקבלה שקיבל להזהר מ'סתם יינם'
- ההלכה שמסמלת את ההתברלות מן הגוים הצליח
את חייו.

ופטור בלא כלום מענייני פורים - אי אפשר, ונחבר
הדברים לענייננו. המן הרשע אמר לאחשוורוש: "ישנו
עם אחד מפורד ומפורד בין העמים", המן התכוון לגנות
בכך את ישראל בפני אחשוורוש. אולם זה עצמו שבחם
של ישראל שזוכים להישמר כעם ה' במשך כל הגלויות,
דוקא בזכות ההתברלות שאנו מפורדים מאומות העולם
ושונים ממעשיהם.

יכנו ה' ללכת בדרכיו בעוז ולקיים: ויגבה ליבו
בדרכי ה'.

משולחן המלך

הזה עוד יותר זעם ואמר 'סטאלין הוא בגיל 50 הוא בשיא
כוחו, ואפילו שיערה אחת לבנה אין לו. הוא הורג כל יום
מי שרק הוא חשוד על ידו'. אמר לו הרב 'אתה תראה
שתוך חצי שעה הוא ימות!..'

'איך זה יכול להיות?', אמר הרב זילבר - 'הקדוש ברוך
הוא כל יכול. אתה יודע מה? תוך 20 דק'... אחרי
20 דקות שומעים במסדרונות של בית הכלא קצינים
הולכים ובאים ומתלחשים, שסטאלין ימח שמו קיבל
שטף דם במוח בגיל 50 והוא מת.

שלושה ימים פחדו לגשת אליו בכלל למרות שהוא
מת. יושב שם יהודי בכלא הסובייטי, לא רואה אור
השמש, בליל פורים, והוא מאמין באמונה שלימה, ובליל
פורים סטאלין מת.

אומרים שבאותו זמן היה נער מתמיד גדול בירושלים
שלא מבטל רגע אחת. באותו שנה בפורים הוא בא עם
כולם לעשות שמות. אמרו לו 'מה קרה?', אמר להם
'בכוח התורה, היום המן של ימינו ימות'. שאלו 'מי זה?',
אמר 'זה סטלין'. וככה היה.

מ'אחורי המסכות והכיסויים מסתתר אוצר'

ב'סלונים' הרבי היה אומר, שהיה איזה מלך אחד גדול
שרצה להעתיק את הארמון שלו לאחד הערים היפות
הגדולות. ועכשיו צריך להעביר את כל החפצים. הדבר
הקשה ביותר זה היה להעביר את כתר המלוכה של
המלך שהיה שווה הון עתק וכולו משוּבץ ביהלומים. איך
יעבירו את זה? יש שוודים וליסטים בדרכים.

מה עשו? לקחו איזה עגלה פשוטה 'אלטעזאכן', ובפנים
שמו את הכתר של המלך, ואחד השרים התחפש
'אלטעזאכן' שמוכר דברים ישנים וככה העבירו את
הכתר לארמון החדש.

אותו דבר מעלת יום פורים, כדי שלא יהיו קטרוגים
ושהשטן לא יקטרג על עצם היום הגדול הזה, מה עשה
הקדוש ברוך? הוא כיסה אותו וטמן אותו במשתאות
ובסעודות. ומתחת לכל הכיסויים הללו, עומד יום הכי
גדול שיש שזה יום פורים, וצריך לשים לב לכך, כי אפשר
להגיע בזה למעלות רוחניות גבוהות ולדברים גדולים.

בדרך כלל, גם עשיר גדול שבא לבנק ואומר 'אני רוצה
כסף', הוא צריך להביא צ'ק. 'תביא צ'ק, וייתנו לך הרבה
כסף'. כך גם בשמיים ממעל יש כביכול 'בנק' של
ישועות. 'תביא צ'ק, ואתה מקבל. תמיד 'מדקדקים' עם
האדם, אבל עכשיו אין מדקדקים.

'מסירות נפש עבור שמירת השבת'

יש רב אחד גדול שקוראים לו הרב מאיר צימרוס. היה לו
שכן שהגאון הרב אלישיב אמר עליו שהוא אחד מן ה"ו'
צדיקים וקראו לו הרב הצדיק רבי יצחק זילבר. הוא היה
ברוסיה בתקופה של הצורך הנורא 'סטאלין'. הוא נלחם
בשמירת היהדות במסירות נפש, עד כדי כך שאומרים
עליו שבשבת כשהוא לא היה רוצה לעבוד, היה חותך
את הוורידים שלו לפני כן, וחובש אותם בתחבושת כדי
שלא יצטרך לעבוד בשבת כי הוא היה פצוע.

'תדבר על סטאלין לא על המן'

הגיע ליל פורים ולא היה להם מגילה. הצדיק הזה אסף את
כל היהודים שהיו חבושים עמו בבית הכלא של סטאלין
והתחיל לספר להם סיפור של המגילה. אמר להם: 'לפני
2000 שנה היה צורך אכזר, המן האגגי, רשע מרושע
שרצה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, והקדוש
ברוך הוא הושיע את עם ישראל על ידי מרדכי היהודי
ואסתר המלכה, ואז היהודים הייתה אורה ושמחה.

קם יהודי אחד בכעס ואמר: 'מה אתה מספר לנו סיפורים
מלפני אלפי שנים. יש עכשיו את הרשע הזה סטאלין
שזוהם להשמיד את כל היהודים והוא מעליל עלילות
שווא ב'מוסקבה' על הרופאים היהודים, שהם נותנים
לחולים הרוסים תרופות מסוכנות כדי להמית אותם.
וההמון הרוסי זועם עליהם ורוצה להרוג אותם.

עד כדי כך שפנו אליו 120 אנשי רוח של רוסיה לסטאלין
שיציל כביכול את היהודים. אמר 'כן, אני מציל אותם'...

מה הוא עשה? העביר את כל היהודים ושם אותם
ברכבות בלי חלונות. וחשב שחצייים ימותו בקור, וחצי
ימותו בדרך והם כולם יאבדו מן העולם... ואתה אומר
לנו 'המן הרשע'?? תראה את הרשע הזה סטאלין
שכבר השמיד 20 מיליון אנשים'.

'20 דקות והוא ימות!..'

אמר לו הרב זילבר: 'סטאלין הרשע הזה השמיד 20
מיליון אנשים, אבל יהודים הוא לא הצליח להשמיד
עדיין. בסך הכל הוא בשר ודם ואל תפחד. אם הקדוש
ברוך הוא רוצה, תוך חצי שעה הוא יכול למות!..'. היהודי

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המישי"ד רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

עזותו הגדולה של עמלק

(ח"ב ס"ד ע"ב) **אמר רבי אבא, בד מזדווגי כחדא** אמר רבי אבא כאשר אלו הב' ראשי הקליפות שור וחמור שהם עשו וישמעאל שהם שני כתרם של הקליפות מתחברות יחד, **לא יכלי בני עמלא למיקם בהו** לא יכולים בני העולם לעמוד בפניהם כי יכולים להחריב את העולם, **ועל דא (דף ס"ה ע"א) כתיב ועל זה כתוב (דברים כב י) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. יחדו דייקא** "חדיו" בדווקא, בא לומר שלא יעשה האדם ח"ו כל עון שהוא, כי אז גורם לחבר את אלו הקליפות יחד ויכולים להחריב את העולם. **ותנינן, לא יהיב איניש דוכתא לזנין בישין ולמדנו שלא יתן האדם מקום ושליטה למינים רעים של הקליפות, דהא בעובדא דבר נש לתתא אתער מה דלא אצטרדי** שהרי במעשים הרעים של בני אדם למטה, מתעוררים כוחות קליפת שור וחמור מה שלא היה ראוי שיתעוררו. **וכד מזדווגי כחדא לא יכלין למיקם בהו מתקיפותא דלחון דאקרי כלב** וכאשר מזדווגים יחד, לא יכולים העולם לעמוד בהם. (מפין סטרא דלחון נפיק) כי מתוקף וחזק התחברות קליפת שור וחמור יחד יצאה קליפה אחת קשה שנקראת כלב, **ודא חציפא מקלהו וזו הקליפה חצופה מכל הקליפות שיש, דהא הוא דכתיב וזה הוא שכתוב, (שמות יא ז) ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשנו** זה אותו קליפת כלב החצופה ביותר שיש בעולם. (ג"א מתקיפותא דלחון נפיק והוא דאקרי כלב, ודא חציפא מקלהו) **אמר קודשא בריך הוא אתון אמרתון אמר הקב"ה לעם ישראל, אתם אמרתם בחוצפה, ה"ש יהוה בקרבנו אם אין** הכיזב תאמרו ק' הרי ראיתם שהוצאתי אתכם ממצרים, וקרעתי לכם את הים, ונתתי לכם את התורה על הר סיני וכו', הרי זו חוצפה גדולה לשאול ה"ש ה' בקרבנו, לכן, **הרי אני מוסר אתכם לכלב** אני מוסר אתכם לקליפת הכלב שהיא חצופה מכל הקליפות. **מיד ויבא עמלק** שהוא אחוז בקליפת כלב, ועמלק חצוף ועז פנים משאר האומות שאחוזות בקליפת שור וחמור. וראה פלא "כלב החצוף" גימ' "עמלק" ק' ע"ה.

עמלק הוא הראשון שנלחם עם ישראל ולא ירא אלהים

ר' יהודה אמר, (במדבר כד כ) **ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אוכב**. וכי ראשית גוים עמלק וכי

ביטול עמלק ע"י לימוד התורה

(דף ס"ה ע"ב) (שמות ז) **ויבא עמלק, אמר רבי שמעון, דזא דחכמתא הקא סוד של חכמה יש כאן, כי מדוע צריך לכתוב ויבא עמלק היה מספיק לכתוב וילחם עמלק עם ישראל, ותירץ, מגזירת דינא קשיא** מגזר דין קשה שהוא כמו הנחש הקדמון שמקורו תוקף הדין, **קא אתיא קרבא דא הרי באה מלחמה זו על ישראל מפני שאמר ה"ש ה' בקרבנו אם אין**, כלומר שלאחר שעשה עמלק ניסים ונפלאות הם שואלים שאלה כזו? ולפי הסוד הם היו מכלכלים מההנהגה, פעמים רואים בח' ז"א מנהיג אותם ופעמים רואים בח' א"א שנקרא אין. וקרבא דא אשתכח לעילא ותתא ומלחמה זו נמצאת למעלה ולמטה, כי למעלה היתה מלחמה עם השר ס"מ, וכן נלחמה מידת הדין עם מידת הרחמים, וכאשר ראה המלחמה למעלה שהס"מ הצליח, אז ג"כ עמלק למטה אמר אני אבוא, כי ראה שהמלחמה למעלה הצליחה ע"י הס"מ ומידת הדין וז"ש ויבא עמלק. ולית לך מלה באורייתא דלא אית בה דיון עלאין דחכמתא דמתקשרין בשמא קדישא ואין לך מילה בתורה שאין בה סודות עליונים של החכמה העליונה, שהם מתקשרים בשם הקדוש שהיא השכינה שנקראת שם הקדוש. **כביכול, אמר קודשא בריך הוא כביכול אמר הקב"ה, כד ישראל אינון זכאין לתתא אתגבר חילא דילי על כלא** כאשר הם צדיקים למטה, מתגבר הכח שלי על כולם, וכח הקדושה גובר על כוחות הטומאה והחסד על הדין ועם ישראל על האויבים. **וכד לא אשתכחו זכאין, כביכול מתישין חילא דלעילא** וכאשר ח"ו ישראל לא נמצאים צדיקים, כביכול הם מתישם הכח של מעלה בסוד צור ילדך תשי, **ואתגבר חילא דדינא קשיא** ומתגבר כח של הדין הקשה לעשות צרות ומלחמות עם ישראל ח"ו.

תא חזי בשעתא דחבו ישראל לתתא מה כתיב בא וראה, בשעה שחטאו עם ישראל למטה, מה כתוב, **ויבא עמלק וילחם עם ישראל, אתא לקטרגא דינא ברחמי** באה להלחם ולקטרג מידת הדין עם מידת הרחמים. **דכלא אשתכח לעילא ותתא** וכל המלחמה נמצאת ונראית למעלה, כוחות הדין עם כוחות הרחמים, וזה גורם שגם למטה בעוה"ז יש מלחמה, **כרפידים** וראה לזה ממה שכתוב ברפידים. פ"י **כרפידים**

זוהר על הפרשה

נתאחו למטה ממנה. ובמה היה אוחו יהושע, אמר ר' שמעון ביהווא אתר דאתקרי נע"ר א"ר שמעון באותו מקום שנקרא נע"ר שהיה עולם היצירה, ששם נמצא מלאך מט"ט הנקרא נער, ויהושע היה מקבל השפע ממנו. והענין, שהם מנוגדים זה לזה, כי יהושע הוא בחי' עץ הדעת טוב שהוא מלאך מטטורין, ורע הוא הסמא"ל, זה גן עדן וזה גדינם, ולכן הוא המתאים להלחם ביותר בעמלק.

והיינו דאמר רבי יהודה, מאי דכתיב, (ישעיה לג) עיניך תראינה ירושלם נוח שאנן אהל כל יצען כל יסע יתדוהיו לנצח. מש"כ ירושלם היינו ירושלם דלעילא דאקרי אהל כל יצען ירושלים של מעלה שהיא השכינה הקדושה שנקראת אהל כל יצען ורש"י מסביר אהל כל יטולטל, דלא ישתכח יתיר למהך בגלותא היות ולא תמצא יותר להיות בטלולים בגלות, ודא הוא רזא דכתיב וזה הוא הסוד שכתוב, ויהושע בן-נון נער. נער ודאי, בודאי נקרא נער כי מושרש הוא במט"ט שבעולם היצירה הנקרא נער, לא ימיש מתוך האהל פירוש החוה דאקרי אהל כל יצען אותו שנקרא אהל שלא יטולטל שהיא השכינה. מלמד דבכל יומא ויומא, הוה יניק משכינתא מלמד שבכל יום ויום, היה יונק יהושע מהשכינה, כמה דהווא נער דלעילא כמו אותו נער של מעלה שהוא מט"ט, לא ימיש מתוך האהל כי האוהל היא השכינה, ויניק מניה תדירא ויונק ממנה תמיד, כך חאי נער (דף ס"ו ע"א) דלתתא לא ימיש מתוך האהל, ויניק מניה תדירא כך הוא זה יהושע הנער של מטה לא ימיש מתוך האהל שהיא השכינה ויונק ממנה תמיד.

בגין כך, כד חמא משה לסמא"ל נחית לסייעא לעמלק לפיכך כאשר ראה משה את הס"מ, שיוורד לסייע ולעזור לעמלק, אמר משה, ודאי חאי נער יקום לקבליה וישלוט עליה לנצחא ליה אמר משה ודאי הנער הזה שהוא יהושע יעמוד לנגדו עליו, לנצח אותו, כי זה לעומת זה עשה אלקים, ויהושע יכול להכניע אותו כי הוא מצד הקדושה וס"מ כנגדו מצד הקלי'. מיד, ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק, דילך האי קרבא דלתתא היות ושלך היא המלחמה של מטה, ואנא אנדרז לקרבא דלעילא ואני אזדרז למלחמה של מעלה. ומש"כ בחר לנו אנשים, וזכאין בני זכאין, דיתחזון למהך עמך פ"י צדיקים בני צדיקים שראויים יהיו ללכת עמך.

ממלכת הרשב"י

עיר ומדינה מן שמיא נחית

מן גלותא ברחמי

ידיים דרפו ידיהון מאורייתא דקודשא בריך הוא כמה דאוקימנא שפירשו, שרפו ידיהם מן התורה של הקב"ה, כי ע"י התורה מכניעים את הס"מ כמ"ש כל צמא לכו למים ואין מים אלא תורה, כל צמ"א גימ' קל"א כמספר סמא"ל, ולהכניעו צריך ללמוד תורה ולהשליכו למים כמו שהעמידו ופירשו רבותינו במדרש ובמס' בכורות דף ה'. אמר ר' יהודה, תרי זמני אנא קרבא עמלק בישדאל שתי פעמים עשה מלחמה עמלק בישראל, חד חכא אחד כאן ברפידים שרפו ידיהם מן התורה היה לו כח, וחד דכתיב ואחד שכתוב (במדבר יד) וידד העמלקי והכנעני וגו' אחרי חטא המרגלים היה לו כח להלחם.

אמר ר' שמעון, לעילא ותתא. קטרוגא דקודשא בריך הוא הוה א"ר שמעון למעלה בעולמות העליונים ולמטה בעוה"ז היה מלחמה של עמלק ממש על הי"ת, לעילא, כמה דאתמר למעלה כמו שלמדנו כבר שמידת הדין מקטרגת על עם ישראל, לתתא בקודשא בריך הוא הוה ולמטה בהקב"ה היתה המלחמה ג"כ עם השי"ת כמ"ש, דהוה נסכי לגברי וגזרי לון ערלתא (ס"א אתא) דרשימא קדישא שהיה עמלק ופמליא שלו לוקחים את האנשים שמלו ועדיין לא עשו פריעה והענין היה פולטם, ותוחכים להם את עורלתם של הרושם הקדוש, מפני שפגמו באות ברית קודש שעשו ברית ולא פרעו, ונטלי' להו וארמו לון לעילא ולוקחים להם לעורלות חוזקים אותם למעלה, ואמרי טול לך מה דאתרעית ואומרים להקב"ה תיקח לך מה שבחרת. ועל כל פנים דקודשא בריך הוא הוה כללא (ס"א קובלנא) ועכ"פ המלחמה בהקב"ה היתה כל כוונתם להכעיס כלפי מעלה.

ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק ושואל, וכי מה חמא משה דסליק גרמיה מהאי קרבא קדמא וכו' מה ראה משה שסילק עצמו מזאת המלחמה הראשונה, והרי לא ראוי היה לעשות כן, שהרי דקודשא בריך הוא פקיד הקב"ה ציוה עליה כמ"ש זכור את אשר עשה לך עמלק וכו', איך הוא בעצמו לא יקיים מצוה זו, זה יכול להביא לעם פחד וכו'. אלא משה וצאה חולקיה דאסתכל וידע עקרא דמלה אלא משה אשרי חלקו, שהסתכל וידע עיקר ושוורש הדבר. אמר משה ליהושע, אנא אזמין גרמי ליהווא קרבא דלעילא אני אומין ואתקן עצמי למלחמה למעלה בעליונים להכניע את שורש עמלק שהוא הס"מ שמקומו בדעת דקלי' ומשה רבינו מושרש בדעת דקדושה, ואנא יהושע זמין גרמך לקרבא דלתתא ואתה יהושע תזמין עצמך למלחמה של מטה, וכך הוא הענין לפי הסוד, משה מושרש למעלה בקדושה נגד עמלק ויהושע שהוא כנגד מלאך מט"ט הנקרא נער למלחמה למטה.

והיינו דכתיב וזה מה שכתוב, והיה כאשר ידים

משה ידו ונבר ישראל: פ"י ישראל דלעילא ישראל העליון שהוא פרצוף ז"א. ובגין כך סליק משה גרמיה מקרבא דלתתא ובשכיל זה סילק משה את עצמו מהמלחמה של מטה, בגין לאנדרזא בקרבא דלעילא ויתנצח על ידיו בשכיל להזדרז במלחמה של מעלה, ואז יהיה נצחון על ידי משה בעליונים וצד הקדושה ינצח את קליפת עמלק וכן גם יהושע ינצח למטה.

סוד מלחמת עמלק ע"י תלמיד מרע"ה יהושע בן נון

ויאמר משה אל יהושע, ושואל אמאי ליהושע ולא לאתרא מדוע דוקא ליהושע ולא לאדם אחר, והא ביהווא זמנא רביא הוה והרי באותו זמן נער היה בסך הכל, דכתיב, (שמות לג) ויהושע בן נון נער, וכמה הוה בישדאל תקיפין מניה והרי כמה היו בישראל חזקים ממנו. אלא משה בחכמתא אסתכל וידע אלא משה בחכמה הסתכל וידע שהיתה מלחמה למעלה ולמטה, והיה צריך לבחור את האיש הראוי לזה. מאי חמא, חמא לסמא"ל דהוה נחית מסטרא דלעילא, לסייעא לעמלק לתתא מה ראה משה, ראה את הס"מ שהיה יורד מצד מעלה לסייע לעמלק במלחמה למטה. אמר משה, ודאי קרבא חכא תקיפא אתחזי אמר משה ודאי המלחמה כאן חזקה תהיה כפי שנראה.

יהושע, ביהווא זמנא בדרגא עלאה יתיר אשתכח ויהושע, באותו הזמן היה בדרגה עליונה ביותר נמצא. אי תימא דבשכינתא אשתכח ביהווא זמנא אם תאמר שבמדרגת השכינה נמצא באותו זמן, לאו הכי אינו כן, דהא כמשה אתגסיכת ואתאחדת שהרי למשה נלקחה ונתאחדה השכינה, כי משה נקרא בעלה דמטרוניתא, אשתכח יהושע דאתאחד לתתא מינה נמצא שיהושע

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי קודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

מעשיות על רבינו מרדכי שרעבי זצוק"ל מייסד ישיבת נהר שלום

לאשה את הרבנית לאה ע"ה. שידוך זה הוצע לרבינו כשהיה בדרכו מהעיר עדן לעיר שרעב כדי לחפש שם אישה. בהיותו בדרכו עצר בכפר 'אצ'ויה', הוצע לו שידוך מאחת המשפחות המיוחסות בכפר, את מרת לאה - ביתו של הרב המקובל ר' זכריה בן סעדיה מודחי זצוק"ל. רבינו נתרצה מיד לשידוך, וזמן קצר לאחר מכן הם נישאו.

הרבנית היתה אז בת תשע שנים בלבד, וגם היא היתה יתומה מאמה אשר נפטרה בעת לידתה, ונקרא

רבינו מרדכי שרעבי בביתו

שמה בישראל לאה כשם אמה. רבינו היה זה שלימד אותה לקרוא ולכתוב. היא היתה צדקת גדולה, והיתה דורשת בפני נשים בצורה נפלאה. (מורנו הרב שליט"א סיפר, שחמותו הצדקת, מרת בתשבע לבית משפחת מרדכי, ע"ה, היתה מלווה אותה לדרשותיה בכל מקום שהייתה הולכת). על ידי תמיכתם המיוחדת של בני הזוג זה כזה, נבנה הבית המיוחד של רבינו מרדכי שלאורו התחממו רכבות מעם ישראל, וממנו הופץ אור התורה לאלפים ולרבבות...

עם חכם עובדיה

תלמידיו היו גדולים ממנו בשנים, והיו כבני שש עשרה או שבע עשרה, ועל אף שהיה צעיר מהם, באו בהמוניהם לשמוע תורה מפיו.

באחד השיעורים סיפר רבינו, שכדרשת הבר-מצוה שלו, דרש בפני רבני עירו, והשמיע בעל פה את כל שבעים סוגי הטריפות שיש בבהמה, עם הסבר רהוט על כל דבר ודבר, וכן אמר הלכה אחד הלכה מהרמב"ם, כשהוא מתבל את דבריו בש"ס ובפוסקים. לא זו בלבד, אלא שכמעמד בר-המצווה שלו שחט בהמה, וכל המשתתפים אכלו משחיטתו. כמו כן, נבחר על כל הלכות טרפות וקיבל תעודה מגאוני תימן.

ידיעותיו המיוחדות בתורה היו פרי עמלו, כפי ששח לתלמידיו, שקודם שהיה הולך ללמוד אצל רבו, רבי חיים סינאני זקוצ"ל, היה מכין את הלימוד ששים פעמים, ואחר השיעור היה חוזר עוד ששים פעמים. נמצא, שכל לימוד היה משגן כמאה ועשרים פעמים, ובכך נחקקו דברי התורה בעצמותיו, כמו שמעידים תלמידיו, שרבינו ידע את כל

ארבעה טורים עם ה"בית יוסף" ושו"ע ונושאי כליו הכל בעל פה. וכשהיו לומדים בישיבת המקובלים את דברי הטור והב"י, רבינו היה ללא ספר פתוח לפניו, וכשהקורא היה טועה, מיד היה רבינו מעמידו על טעותו.

כשמלאו לרבינו חמש עשרה שנים, עמד למבחן פומבי בפני כל חכמי שרעב על כל ארבעה טורים ומשנה תורה, ובסוף המבחן נסמך על ידם לרבנות.

נישואיו

סח מורנו הרב שליט"א: אביו של הרב שרעבי ע"ה נפטר עוד בטרם בא לעולם. שנה או שנתיים אחרי שנולד, התייתם גם מאימו. הוא ואחותו גדלו יתומים מאב ומאם.

בהגיע רבינו לפרק "הנושא אישה", נשא

מעשיות סיפורי מזפת ונפלאות שנעשו ע"י רבינו זיע"א, ישנם לאין ספור, יכלה הזמן והמה לא יכלו. ואף שעברו כשלשים שנה מפטירתו של רבינו זיע"א, ישנם רבים החיים עימנו שנושעו ע"י רבינו בישועות מיוחדות, בבחינת 'צדיק

גוזר והקב"ה מקיים'. ועל תורת נפלאותיו בלבד יהיה ניתן לכתוב כמה ספרים עבי כרס.

מרגלא בפומיה

דמו"ר עט"ר שליט"א לומר בזה, הביטוראו עד היכן כוחו של העוסק בתורה לשמה בשקידה ובהתמדה עצומה, כפי שקיים מו"ר זיע"א. שמכוח

קדושתו ותורתו זכה שיעשו על ידו ניסים.

מעלה זו לא ניתנה לרבינו בחינם, אלא פרי עמלו הוא, 'נפש עמל עמלה לו', ובכוחות עצמו טיפס ועלה למדרגות נעלות כאלו.

אב בחוכמה ורך בשנים

בהיותו צעיר לימים, והוא בן שמונה שנים בלבד, מינו חכמי תימן את רבינו לרבן המכונה 'מארי', והיה מרביץ תורה בעדרים, כל חכמי עירו הכירוהו כי ידיו רב לו בתורה ונתיבותיה.

רבינו לימד 'תלמוד בבלי' בתלמוד התורה בתימן, ומספר תלמידיו מנה כמאה תלמידים. רבינו היה מלומד כמתק שפתיים, כתבונה וכטוב טעם, והתלמידים היו שותים בצמא את דבריו. בזקנותו, התבטא על כך רבינו באומרו, כי

הגן החמה, מתוך סידור התפילה שסידר הרש"ש הקדוש זלה"ה. מידי יום ביומו, לאחר התפילה, היה לומד רבינו זצ"ל עם תלמידיו טור עם "בית יוסף" ורמב"ם.

ואכן, לאחר טרחה ויגיעה רבה, זכה מו"ר ראש הישיבה זצוק"ל להעמיד תלמידים הרבה בלימוד חכמת הקבלה בכלל ובכוונות הרש"ש כפרט, ואפשר דאלמלא מו"ר זצ"ל היה משתבח לימוד זה והתפילות בכוונות.

שיעוריו הקדושים - בשם כל ישראל

את נוסח "לשם ייחוד קבה"ו וכו'", הנאמר קודם כל תפילה ומצווה, נהג רבינו לומר בשקט, אך כשהגיע למילים "בשם כל ישראל", היה מגביה קולו במקצת, להדגיש אהבת ישראל ולכלול תפילות בכללות עם ישראל. וכפי שכתב רבינו האר"י ז"ל בשער הכוונות: "קודם כל תפילה צריך אדם לקבל עליו מצות 'ואהבת לרעך כמוך', עי"ז תהיה תפילתו כלולה מכל תפילות ישראל ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי".

פעם נכנסו לביתו שני פעוטות שהוריהם נמנו על המזונה החילוני. הפעוטות השתככו כה וכה סביב כסאו של רבינו, אשר פנה אליהם בחיבה ואמר "אתה ילד טוב!" "את ילדה טובה!" נענה אחד מהיושבים בחדר ואמר לצדיק, "הלואי שאימם היתה צנועה" - השיבו רבינו מניה וביה, "גם האמא טובה!"

גם בחושך מצא רבינו נקודת אור... עליו נאמר, "הדן את חברו לכף זכות דנין אותו מן השמים לכף זכות".

עליית רבינו לארץ ישראל - נטיעות בקרקע העליונה

סיפר רבינו שאחת הסיבות שגרמו לו להחליט לצאת מתימן היתה, מפני שבאותה תקופה נגנבו מבית המושל חפצים שונים, ורבינו הטיל גורל ומצא את הגנב. הוא חשש, שמעתה ואילך ירצו השלטונות להשתמש בו לעשות גורלות וכדומה, ולכן החליט לעזוב את העיר.

רבינו זיע"א

בהגיעם לנמל יפו, הועברו העולים לעיר 'רחובות', שם הוכרחו לעבוד בפרדסים כתמורה לקבלת מחיתם. גם לבית רבינו הגיעו האחראים והודיעוהו, כי למחר יהיה עליו לנטוע לפחות עשרה נטיעות.

אולם, רבינו המשיך לעסוק בתורה כהרגלו, בהתמדה ובחשק רב, ולא שת ליבו להתעסק בנטיעות ובמילי דעלמא. לעת ערב הגיע הממונה לביתו של רבינו, ושאלו נחרצות על סיבת השתמטות מעבודת הנטיעות המוטלת על כלל התושבים.

חיך רבינו ואמר: 'אני נטעתי עשרה נטיעות בקרקע העליונה'. כוונת רבינו היתה, שע"י התעמקות בתורת הסוד, ייחד הספירות העליונות עשרה במספר, ונטע שם נטיעות יקרות.

הממונה שלא הבין למה התכוון רבינו, חשבו למשוגע, ועל אחר פטר את רבינו מן העבודה. כך יכול היה רבינו להמשיך לעסוק בתורה כדרכו בקודש גם כימים קצרים אלו בהם שהה בעיר רחובות.

אחר ימים אחדים, גמר רבינו ואמר בליבו לעלות לירושלים עיה"ק, ביודעו שמקום מושבו הוא בירושלים. וכן עשה. הטען רבינו יחד עם רעייתו את חפציהם על הרכבת, וכאו לירושלים.

בישיבת בית אל - הקמת ישיבת "נהר שלום"

בשנת התש"ח, כאשר נחרבה "ישיבת בית-אל" בעיר העתיקה, חשש רבינו זיע"א שיתבטל מניין המכוונים שהיו מתפללים את כל שלשת התפילות עם הכוונות, ומיד טרח לפתח מניין של מקובלים - רובם ממקובלי "ישיבת בית-אל", שהמשיכו את השושלת המפוארת של תורת הקבלה והתפילות בכוונות.

כך, לפני למעלה משבעים שנה, הקים רבינו את ישיבתו, ישיבת המקובלים "נהר שלום", יחד עם עמיתו המקובל ר' אברהם הכהן, שהיה עוד מהמכוונים ב"ישיבת בית-אל" בעיר העתיקה. כבר בחצות הלילה היו משכימים קום מורנו הרב זצ"ל עם תלמידיו ועוסקים בתורת הסוד עד זמן התפילה. בהגיע זמן התפילה, היו מכינים עצמם בדחילו ורחימו, והיו עומדים להתפלל מתוך כובד ראש עם

חצר ביתו של רבינו זיע"א

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

המשך הלכות פורים

האם צריך מניין לברכת הרב את ריבנו ?

כתב בשו"ע (סי' תרצב סעי' א) "הקורא את המגילה מברך לפניו ג' ברכות וכו', ולאחריה נוהגין לברך הרב את ריבנו", [נוסח הברכה: בא"ה אמה"ע הרב את ריבנו והדן את דינו והנוקם את נקמתו והנפרע לנו מצרינו והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו בא"ה הנפרע לישראל מכל צריהם האל המושיע],

דעת הבא"ח (תצווה פורים אות יג) שמברכים את הברכה שלאחריה אפילו ליחיד, אמנם דעת הרמ"א (סי' תרצב סעי' א, ומקורו בב"י אות א בשם האורחות חיים), והחזו"ע (פורים עמ' פט - צא הע' עב), והאורל"צ (ח"ד עמ' שיב - שיג), וכן דעת המהר"ח פלאג"י (מועד לכל חי סי' לא אות קח) שאין לברך ברכה אחרונה אלא בציבור דהיינו בעשרה.

והוסיפו בחזו"ע ובאורל"צ (הנ"ל) שאפילו עבור עשרה נשים ודעת הגר"י שאפילו קטנים מצטרפים להשלים לעשרה לברכת הרב את ריבנו.

ולדעתם אם אין עשרה יברך ללא שם ומלכות משום סב"ל, כיון שבב"י (סי' תרצב אות א) הביא מהאורחות חיים (הלכות מגילה אות ז) שמבואר בירושלמי (מגילה פ"ד הלכה א) שלא אומרים ברכה זו [ברכת הרב את ריבנו] אלא בציבור,

אמנם למעין בשו"ע (שם) יראה שכלל לא פסק את האורחות חיים והכל בו (הנ"ל), אלא סתם שמברכים לפניו ולאחריה, ללא חילוק אם צריך ציבור או לא, וכן הרמב"ם (הלכות מגילה פ"א ה"ג) הר"ף (מגילה דף יב. מדפ"ר) והרא"ש (מגילה פ"ג ס"א) כתבו שבכל מקום שנהגו לברך מברכים, ובטור (סי' תרצב סעי' א) כתב שהאידינא נהגו כולם לברך את ברכת הרב את ריבנו.

וכן המעיין בדברי הגר"א (שם) שכתב שהמעין

מעשה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

דמי פורים שניתנו מתוך שכרות

בפורים אשתקד ערך דוד מנהל מפעל ליצור קרמיקה סעודת פורים מפוארת יחד עם חבר פועליו עובדי המפעל ומשפחותיהם, במהלך הסעודה לאחר שהשתכר דוד מיינו, נכנס לביתו קבוצת בחורים עליזים וביקשו ממנו דמי פורים. דוד שהיה מבוסס יותר מכדי צרכו לא השגיח על מעשיו וחילק מתנות יקרות ערך מחפצי ביתו ומתנות שהוא עצמו קיבל מעובדיו בזמן שכרותו. כשביקשו ממנו הבחורים שישיר להם טען כי אין דרכו לשיר ברכים. אחר ימי הפורים כשנתפקח משכרותו וסיפרו לו על המתנות שנתן, ביקש דוד לחזור בו מהמתנות שנתן בטענה שלא היה שפוי בזמן הענינה, לעומתו טוענים הבחורים שאין הם מסכימים להחזיר את המתנות.

תשובה: מעיקר הדין הבחורים לא חייבים להחזיר לדוד את המתנה אך מהיות טוב שיחזירו ודוד יפצה אותם במתנה יפה.

הנימוק: שיכור שנתן מתנה, מתנתו קיימת, אך אם היה שיכור כלות אין מתנתו מתנה. (עירובין סה.). ובגדר שיכור כלות, כתב המהר"ט"ן (סי' ריא) דהיינו שאינו זוכר מעצמו מה נעשה בהיותו שיכור. ויש להוכיח שאפי' הזכירו לו וזכר מ"מ נחשב לשיכור כלות. ולפי"ז בנידו"ד שלא זכר מעצמו, אין מתנתו מתנה. אולם מדברי הר"י מיגאש (סי' קלז) מתבאר דשיכור כלות היינו כל שאינו מכיר ואינו מרגיש כמה שיעשה לו. דהיינו שהיה עושה מעשה שבודאי הגמור שלא היה עושה בזמן שפיותו, גם בלי בושה מאחרים. וכל שלא הגיע למצב זה, מתנתו מתנה. וכן משמע יותר לשון הרמב"ם שכתב (פרק כט ממכירה ה"ב) שכתב בגדר שיכור כלות העושה ואינו יודע מה עושה, ולא כתב שעשה ולא ידע מה עשה. ובאופן שלא הגיע למצב של העושה ואינו יודע מה עושה, שהרי מיאן לשיר ברכים, אך מצד שני לא זכר מעצמו כמה שהיה בהיותו שיכור, הדבר שני במחלוקת זו, ונראה דיכול המקבל לומר קים לי.

בירושלמי שהיא האורחות חיים יראה שאינו מדבר כלל על ברכת הרב את ריבנו שלאחר המגילה אלא על ברכות התורה שצריך לקרותם בציבור.

וא"כ מובן למה השו"ע וכל הראשונים הנ"ל הביאו את ההלכה בסתמות כיון שהם לא סבירא להו כהכל בו לדמות את ברכות קריאת התורה לברכות קריאת המגילה, וא"כ מובנים ביותר דברי הבא"ח (הנ"ל) שאפילו ליחיד ואפילו לאשה אפשר לברך ויש להם על מה שיסמכו.

מה יעשה אדם שחיסר בשמיעתו מהבעל קורא כמה תיבות ?

אם יש לו מגילה כשרה על קלף יכול להשלים בעצמו כל מה שחיסר, ואף יותר מחצי המגילה ואפילו כולה, אמנם לכתחילה עדיף שיקשיב את כל הקריאה מהבעל קורא, ורק אם חיסר ישרים, אמנם גם אם אין לו מגילה כשרה יוכל להשלים עד חצי מגילה מתוך החומש שבידו.

איך ישרים אדם שחיסר כמה תיבות בשמיעתו מהבעל קורא ?

יקרא בלחש מאותה התיבה שחיסר עד שיעקוף בכמה מילים את הבעל קורא וישוב לשמוע את הקריאה מהבעל קורא, ויקפיד להשמיע לאוזנו כיון שאם לא השמיע לאוזנו דעת המשנ"ב (סי' תרפט ס"ק ה) שלא יצא ידי חובת הקריאה, אמנם בדעת השו"ע נחלקו אם לא השמיע לאוזנו האם יצא או לא, עכ"פ לא יכנס כלל לספק ויקפיד להשמיע לאוזנו.

ולכן החוננים יזהרו שלא לקרוא מהר מדאי כדי שהציבור לא יחסירו בשמיעתם מילים, וכן כשמכים בהמן יזהר הש"צ לחזור על אותם התיבות שלא יחסירו הציבור את אותם התיבות.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

אחת כמה וכמה.

וצריך בירור, וכי ביקש פפוס לבטלם מהתורה תמידית? הרי כל בקשתו היתה להפסיק מעט זמן קצר, עד יעבור זעם, ואח"כ לחזור לעסוק בה בכל כוחם ומאודם. אלא יש לומר שידע ר"ע שאם פוסקים מהתורה, ואפילו לרגע הוי הפסק מרצף החיות, שכן איתא בע"ז (ג:) "למה נמשלו בני אדם כדגי הים לומר לך מה דגים שבים כיון שעולים ליבשה מיד מתים, אף בני אדם כיון שפורשים מדברי תורה ומן המצוות מיד מתים" - לפרוש אף רגע קט מן התורה זה להפסיק את החיים. בתורה לא שייך הפסק, התורה היא תמידית, ההפסק בה הוא בגדר של פיקוח נפש. - "מיד מתים". בתורה אין הפסק אלא הכל רצף והמשך אחד, כתיב "אדם כי ימות באהל" (במדבר ט, יד) - אפילו בשעת מיתתו של האדם חייב האדם ללמוד תורה, ומסביר המהר"ל כיון שאין המיתה מפסקת בתורה, אלא התורה ממשיכה בעולם הבא ממש כמו בעולם הזה. וע"כ אף בשעת מיתתו של האדם אין להפסיק בלימוד התורה. המושג תורה הוא בחינה של "תמיד".

במסכת מגילה (כו: כה). הובאו מספר מעשיות על חכמים שהאריכו ימים והסיבה המקשרת בין כולם "מימי". כגון שאלו תלמידיו של ר' פרידא במה הארכת ימים, אמר להם: מימי לא קדמני אדם לבית המדרש, ע"ש עוד. - הקביעות כמעשה המצווה, זאת אומרת שכאשר עושים את המצווה בבחינת 'כל ימי' ללא הפסק כלל, נעשית המצווה כחלק מן האדם, וכגופו ממש, וממילא שכרו רב וזוכה בעבור זה לאריכות ימים.

במנורה הוא השמן, בעיקר יש להשקיע את כל הכוח והמזון כולו.

אדם צריך לנתב את כוחותיו ובמקום שאינו נצרך כל כך ובדברים שאינם משמעותיים, אין להשקיע שם את עיקר כוחותיו, אלא צריך לשמור את הכוח לעיקר. בחינוך הילדים שהוא הדבר הכי חשוב בחיים שלנו עלי אדמות אין לחסוך וצריך ליתן את כל הכוח המזון והזמן בשביל שיתחנכו ילדינו להיות גדולים בתורה וביראת שמים, כי זהו העיקר. סיפורים רבים יש על הורים שחסכו מפיתן וצמצמו בכל אשר אפשר רק שישאר די מזון כדי שהילדים ילמדו תורה. לכן יש לומר שאדם צריך לסדר לו סדר יום מתי קם, מתי לומד, מה וכמה לומד, הכנה לחפילה. בכל זמן יש להשקיע את הכוח בדברים העיקריים ולא בטפל. יה"ד שנוכה לתשובה שלימה ולהתעלות בעבודת ה' אמן (אור ההר)

איגרת ל בני הנעורים

שנה, לכ' פעמים י"ב עם הפסק בינתיים, ומה שיזכה ע"י כ"ד שנה לא יזכה ע"י פעמים י"ב. (עין שיחות מוסר לגר"ח) זו העוצמה הטמונה ברצף ובהתמדה, ללא הפסקים וצריך זריזות והשתדלות להשיגה. **איתא בברכות (סא:)** "תנו רבנן פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעסקו ישראל בתורה. בא פפוס בן יהודה ומצאו לרבי עקיבא שהיה מקהיל קהילות ברכים ועוסק בתורה. אמר לו: עקיבא, אי אתה מתירא מפני מלכות. אמר לו: אמשול לך משל למה הדבר דומה לשועל שהיה מהלך על גב הנהר וראה דגים שהיו מתקבצים ממקום למקום אמר להם מפני מה אתם בורחים, אמרו לו מפני רשתות שמביאים עלינו בני האדם, אמר להם רצונכם שתעלו ליבשה ונדרדור אני ואתם כשם שדרדור אבותי עם אבותיכם. אמרו לו אתה הוא שאומרים אליך פקח שכחות, לא פקח אתה אלא טפש אתה, ומה במקום חיותנו אנו מתיראין, במקום מיתתנו על אחת כמה וכמה. אף אנחנו עכשיו שאנו יושבים ועוסקים בתורה שכתוב בה 'כי הוא חייך ואורך ימך' אם אנו הולכים ומבטלים ממנה על

לא ציותה על שמן זית זך כתיב למנחות, מפני שכמה טרחה והשקעה יש, כדי להוציא גלון אחד של שמן, מכל עץ גרגר של זית אחד, ומכל גרגר רק את הטיפה הראשונה שלו, ולא בכדי חסה התורה על ממונן של ישראל והרי כמה שמן מדובה צריך במנחות. **מאידך בשמן למאור, התורה לא חסה ולא חסכה מממונן של ישראל,** והרי שמן רב נצרך למנורה, חצי לוג שמן לכל קנה משבעת הקנים, יום יום היתה דולקת המנורה במשך כל הלילה כדכתיב "וערך אותו אהרן ובניו מערב עד בקר". אם כן תימה, מדוע לא חסה התורה גם במנורה על ממונן של ישראל? אלא שיש לומר, במנורה עיקר תכליתה זה להאיר, העיקר במנורה זה השמן, ללמדנו יסוד גדול, שבעיקר אין לחסוך, כעיקר צריך לעשות הכל כדי להדר בו. מיהו בדבר שאינו הכרחי ולא עיקר יש לצמצם ככל האפשר. ולכן במנחות שאין השמן העיקר בו אלא הקמח יש לחסוך בעניין השמן, אבל במנורה לא חוסכים מפני שהעיקר

כוח ההתמדה

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד" (שמות כז, כ). "אין צו אלא לשון זריזות". תמיד "כל לילה ולילה קרוי תמיד, כמו שאתה אומר (במדבר כח) עולת תמיד ואינה אלא מיום ליום. (רש"י כאן) "אתה תצוה" - לשון ציווי, צריך זריזות בנר התמיד - ולא דוקא בנר צריך זריזות אלא ב"תמיד" שבו. **יש מעלה ב"תמיד", כי בחיים יש תהפוכות,** גלגל סובב מקרים לא צפויים, נסיונות, שינויי זמן וטבע - דברים הגורמים לאי קביעות במהלך החיים, לכן בעבור התמדה יום יום צריך זריזות. מצינו (בנדרים ג.) אצל רבי עקיבא, ששב לביתו לאחר י"ב שנה שלמד תורה לפני ר' אליעזר ור' יהושע, וטרם היכנסו שמעו מאחורי הדלת את אשתו משיבה (לאותו שכן) אילו היה בעלי שומע בקולי רצוני הוא שהיה שוהה עוד י"ב שנים בבית המדרש, כששמע ר"ע זאת, חזר מיד לתלמודו, ולא נכנס לבית אפילו לרגע קט. ונפלא הדבר מביתנו, לאחר פרידה של י"ב שנה מאשתו שעזבה חיי עושר והלכה אחריו בעוני ובמצוקה, למה לא נכנס לרגע קט לשמח את לבה, והרי כבר נודע לו שלא תעכבו מלחזור לתורתו עוד י"ב שנה, ואיה הכרת הטוב שחייב הוא לה, שהרי היא הפכתו מרועה צאן לרכן של ישראל, וכמו שהעיד אח"כ "שלי ושלכם שלה הוא". **אלא התבונן ר"ע בשכלו הישר וראה בסכנה הגדולה הכרוכה בכניסה לביתו, דבר שיגרום לו להפסיק ולהסח הדעת מרצף הלימוד,** כי ידע שאינו דומה לימוד רצוף של כ"ד

להשקיע בעיקר

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד" (שמות כז, כ). ופירש"י שמן זית זך - כלי שמרים, כמו ששנינו במנחות מגררו בראש הזית, לוקט את אותן שבראש הזית שנתבשלו בחמה, גרגיר אחד טוב ואין בו שמרים. כתיב - היה כותש הזיתים במכתשת ואינו טוחן בריחים, כדי שלא יהיה בו שמרים, ואחר שהוציא טיפה ראשונה מכניסין לריחים וטוחנן, והשמן השני פסול למנורה, וכשר למנחות, שנאמר כתיב למאור ולא כתיב למנחות. ושואלת הגמרא במנחות (פז:), מה תלמוד לומר 'למאור' - מדוע הקפידו על שמן זך וכתיב דוקא למאור בלבד ולא גם למנחות? **"אלא מפני החסכון,** מאי חסכון אמר רבי אליעזר התורה חסה על ממונן של ישראל ולכן

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

עובדיה בן שרה

מאיר בן מדי

ימיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת תצווה

חפשו בתמונה את בגדי הכהונה וכלי הקודש
באווירת שמחת פורים!

חפשו 15 פריטים מפרשת השבוע המסתתרים בתמונה

הפריטים שעליכם לחפש:

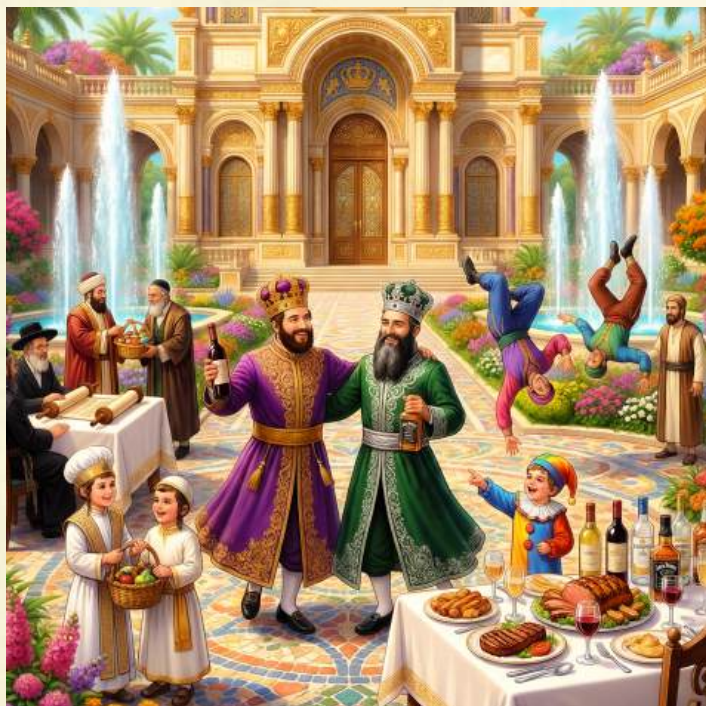
1. מעיל תכלת - מתחת לאפוד.
2. אבן צהובה - מאבני החושן.
3. אפוד - בגדו המיוחד של הכהן הגדול.
4. רימון בד - בין הפעמונים.
5. כתונת לבנה - בגד הכהונה הבסיסי.
6. אבן כחולה - מאבני החושן.
7. מצנפת - כיסוי ראש לכהן הגדול.
8. פעמון זהב - בשולי המעיל.
9. אבן ירוקה - מאבני החושן.
10. אבנט - חגורת הכהן.
11. כד שמן זית זך - למנורה.
12. אבן אדומה - מאבני החושן.
13. חושן המשפט - על לב הכהן הגדול.
14. אבן סגולה - מאבני החושן.
15. אבן לבנה - מאבני החושן.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

לעשות אותם ימי משתה ושמחה - מי מוצא את ההבדלים?

בין התמונות הוסתרו 15 הבדלים - חדדו עיניים ונסו למצוא את כולם!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

בני הרשעים

דברי תורה
דרך אודו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

המחה את זכר עמלק

היא בחינת רחל, היינו השכינה הקדושה, ואילו בחינת אחשוורוש שהיה מולך בכיפה יש בו ניצוץ קדוש דבחינת מלכו של עולם, ועל כן מבואר בשו"ע (סי' רכד ס"ח וס"ט) שמצווה לרוץ לראות המלכים, ומצווה לברך על כבודם שחלק מכבודו, והיינו חלק מכבודו יתברך, שהכבוד לאלוקים הוא, והוא נתן וחלק למלכים, ועל כן יש מצווה לרוץ לראות מלכים אע"פ שמתבטל מתלמודו. ויעוין במשנה ברורה שם שאם בא בחייל יותר גדול ילך ויראנו כמה פעמים, (ויש מחמירים אפילו בלא חייל גדול). ומה שממשיך הפסוק 'ותפל לפני רגליו', אפשר שבחינה זו של נפילת אסתר לרגלי אחשוורוש היינו מקום עמידת רחל כלפי קב"ה, ודקדק לומר לפני רגליו היינו בחינת הפנים ולא אחור, והיינו לבחינת נצוץ הקדוש שהיה באחשוורוש כמבואר, ועל כן רבים דורשים את כל ענייני המלך שמוזכר פעמים רבות במגילה, ויש נוהגים ליתנו בראש כל עמוד, ולכן אולי הוא רמז לחזרת מעט פנים לפניו אע"פ שבאותה עת הייתה דורמיתא דהיינו שכביכול הקב"ה היה בבחינת הסתר פנים שעל ידו היה את חורבן בית המקדש הראשון כידוע, וכפי שכותב האריז"ל שהמן הרשע היה אסטרולגוס גדול דהיינו מכשף ומבין בבחינות עליונות.

ועל כן תחנוני אסתר למלכו של עולם בהתחננה על עם ישראל היו קודם לכן בפסוק 'אלי אלי למה עזבתני', והיינו שיש ב' בחינות של רחמים, כפי שידוע שיש י"ג מכליל דרחמי דז"א ודאריר, רחמים פשוטים של עובדי ה' הם רחמים גדולים במקום רגיל, אולם במקום הקליפות צריך רחמים גדולים יותר מהאריר מהלובן העליון, לכן אסתר ביקשה "אלי אלי למה עזבתני" כנגד רחמים פשוטים מו"א, ורחמים גדולים יותר מאור עתיק המולבש באריר, והוא מה שכתוב "ויהי כראות המלך ויושט לה את שרביט הזהב" שהרי היא צעקה שהקב"ה יציל אותה, והמלך הכתוב בכל המגילה הוא מלכו של עולם, והשרביט הזהב שהושיט לה המלך להודיעה שנמתקו הגבורות שנגד הזהב, שהשרביט הוא צינור זהב ונמתקו הגבורות בשורשן בעתיק. ומה שאתחך ומה בקשתך היינו שם מ"ה החדש שמאיר ובונה ועי"ז נמתקים הגבורות על ידי ההשפעה של שם מ"ה לאחר יחוד ע"ב וס"ג דא"ק. לפי שבכל רגע ורגע הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, דהיינו שעולים הבחינות של הביירוים, ועל ידי התבררות הביירוים כל עולם לוקח לעצמו את הראוי לו כמבואר באריז"ל. שהבחינה של הצעקה שבתוך ההסתר והחושך, הרי היא מבררת את הניצוצות הנמוכות ביותר ובוה מחישים את גאולתם של ישראל כפי שבוערת ה' נזכה בקרוב לראות בשב"ח ה' ציון אמן.

בו. וכל שורש הגאווה והמרד במלכות ה' הוא שמתגאה האדם ומייחס לעצמו את ההצלחות שלו, וזו הבחינה של עמלק, ומצד שני בא להלחם באדם ולנסות להפחידו ולייאש אותו, ומראה לו שאין לו סיכוי להצליח נגדו חלילה, והכל בדרך של הטמעה בתאוות ליתן בלב האדם שאין הוא יכול לצאת מהרגליו ויצריו הרעים, ולכן ה' אומר שהוא ימחהו כמו שאמרו חז"ל אילמלי הקב"ה עוזרו אינו יכול לו.

ואילו מרדכי ואסתר היו בדיוק להיפך מקליפת עמלק בכח קדושתם ועבודת ה' שעבדו כל ימי חייהם, וכפי שמצינו שמרדכי ביטל את כל היצרים, וכן את יצר תאוות הממון, וכמו שכתוב ג' פעמים במגילה 'ובביזה לא שלחו את ידם', לרמוז בכך שתיקן מרדכי את חטאו של שאול משיח ה' מלך ישראל, ששמואל הנביא גילה לשאול שהייתה לו נגיעה דקה מן הדקה בזה שחמל על הצאן, ואע"פ שנגיעה זו של רצון לממון הייתה לצורך זיכוי הרבים ופרנסתן של ישראל, מ"מ לפי דרגתו בדקות היה גלוי כלפי שמיא שרצון זה נבע מתוך יתר הערכה לממון. **ועתה מרדכי על ידי שעשה קידוש שם שמים בזה שלא שלח ידו בממון והראה לכל הגויים שאין לו מטרה להנות ולבזוז ולאכול את שלל האויב** אלא רק להציל נפשם שלא יקומו שונאיהם להשמידם בזה תיקן את חטאו של שאול ותיקון זה הרי הוא בירור ניצוצי הקדושה של הניצוצות מצד החסדים והכיסופים אשר שייכים לממון, שקידוש מרדכי על בוות את הממון והרצונות של העולם הזה, ומאידך גם לא פחד מעושי רע ולא כרע ולא השתחוה להמן כהוראת המלך.

וגם אסתר הצדקנית ביטלה את כל מציאות העולם הזה ובטחה אך ורק בשם ה'. וכמו שרואים שאסתר צמה ג' ימים לילה ויום, אע"פ שידועת שצריכה להכנס אל המלך וצום זה עלול להכחיש את יופיה, בכל זאת לא חששה שמא לא תראה כפי רצונו של אחשוורוש, לפי שהעיקר הוא לעשות רצון ה', והוא זה שקובע על הכל. **וכן הוא בענייני הצניעות, אשה או אדם שחושבים שעל ידי שייפם את עצמם באופן שאינו נכון או מקובל על גדולי ישראל,** וחושבים שדבר זה יביא לשלום ביתם או יזכם לזיווג הגון יותר בנקל, הרי זה בדיוק הפוך, לפי שאינו עושה רצונו יתברך. אולם, אין הכוונה בזה שאין צריך להיראות יפה וגורמלי, להיפך ודאי שצריך להיראות בצורה נכונה ומסודרת כי כך רצון ה', אלא שצריך שיהיה לפי הכללים, ולא בדברים מנקרים את העיניים ומתבלטים, וזהו רצון ה' כאשר עושה במידה בינונית ולשם שמים.

וידוע שכל המגילה כולה רמזים עליונים ונביא דוגמא לזה על הפסוק 'ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגני ואת מחשבתו אשר חשב על היהודים' (אסתר פ"ח ג'). דהנה אסתר המוסתרת

התורה הקדושה מצווה את עם ישראל למחות את זכר עמלק, וידוע שכל מצווה שהי"ת ציוונו בתורתו הקדושה לעשותה בעולם הזה הרי היא מכוונת כנגד פעולות בעולם העליון, ויש להבין מה היא הבחינה של מחיית את זכר עמלק, ומה פעולתה בעולם העליון, וכן כיצד ניתן לעורר ולהגביר את מחיית זכר עמלק.

בפסיקתא רבתי (יב) איתא אמר להם הקב"ה לישראל אין לכם אלא להיות קוראים פרשת עמלק בכל שנה, ומעלה אני עליכם כאילו אתם מוחים את שמו מן העולם, עכ"ל. והיינו שעל ידי שקוראים פרשה זו ומשיבים אל הלב את הרצון למחות את הרע מן העולם הרי זה כבר פועל את הפעולה של מחיית הרע והבאת הטוב לעולם. וצריך לדעת שלמחות את זכר עמלק' המכוון בזה היינו את קליפת עמלק שהיא קליפה קשה ביותר, כפי שכתוב 'ראשית גוים עמלק' (במדבר כד כ), והיא קליפה קשה ביותר עד כדי כך שנחלקו בגמ' מה ראה יתרו כאשר בא להתגיר, י"א ראה קריעת ים סוף וי"א שאף שראה את הניסים של מצרים וקריעת ים סוף עדיין לא בא להתגיר, אולם משראה שעם ישראל ניצח במלחמת עמלק וגבר על קליפת עמלק שהיא קליפה קשה מנשוא, רק אז הבין שאין כה' אלוקינו אשר שולט בכל ובידו הכח והגבורה.

ועיקר המהות של קליפת עמלק הוא עניין אשר קרר בדרך ויונב כך כל הנחשלים, והיינו להחליש את האדם מההתפעלות בעבודת ה', ולהעביר את כח ההתפעלות לענייני העולם הזה ותאוותיו הרעים. ושורש זה כבר החל כביכול בחטא הנחש, וכפי שכתוב בגמ' (חולין דף קלט:) 'המן מן התורה מניין? שנאמר 'המן העץ', דהיינו עץ הדעת טוב ורע שהחטיא בו הנחש את האדם וכל זרעו אחריו אשר כולם כלולים בו, ועשה זאת על ידי כח ההתפעלות מענייני עולם הזה, ואילו קודם החטא לא היה לאדם וחוה התפעלות מהעולם הזה, וחטא זה הביא להם את ההתפעלות והרצון אל הרע שהוא בחינת עמלק.

וענייני ההתפעלות קיים גם במח וגם בלב, כאשר מח הנגוע במידות רעות מבין איזה דבר בצורה מעוותת ממילא משדר הוא אל הלב להתפעל מאותו עניין שיקרי של העולם החומרי הזה, וההתפעלות הרעה מהבלי העולם מוציאה את השכינה מלב האדם, והיא זו שמסיתה אותו אל הרע. וזהו העניין שעמלק צינן את הקדרה, והוריד את ההתפעלות והיראה דקדושה, והוא בעצמו בחציפותו מתפעל מהעולם הזה יותר מאשר לראות ולהתבונן בכוח הרוחני של עם ישראל.

ועל כן הבחינה של 'עמלק' היא השורש לכל הקליפות, והוא הבחינה של קירור בעבודת ה' מתוך עזות פנים וגאווה נגד ה' ועם בחירו, ובא לעם ישראל בדרך הפחדה גדולה, והיה מנסה לראות את השוליים של ישראל ומנסה לזנב

נט"ו

הגיל פזריז

בעזרת ה' כמדי שנה
יתקיים לימוד באברכים ובחורי הישיבה
בליל פורים בישיבתנו
מחצות הלילה ועד תפילת הנץ

כל התורם
מעל 200 ש"ח
יזכר שמו בליל פורים
לאחר הלימוד

זכות החזקת אברך
400 ש"ח

המעוניין להיות שותף בלימוד בלילה קדוש זה
ניתן להתקשר: 03-55200004

כס"ד

המחזקה

"נרצו לחת מעות אלו
לכתי כנסיות
ובתי מדרשות
שבהם נחתקיימים
שיעורי תורה
והחזקת אברכים
עפולי תורה"

מעבירים את מעות הצדקה לשיבת המיטע"ר

וזמים לזכרתו של מורנו והבנו הצדיק המקובל
חסם בניהו שמואלי טליט"א

הטכום לאדם כ-85 ש"ח

*ערך של 9 גרם כסף טהור

ניתן לתרום במעטפה בישיבה, באשראי,
ובטלפון 03-55200004

או סרקו את הקוד
לתרומה אנליין <<

